

Η ΣΕΒΑΙΔΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΑΦΗ

Ἐκ τὸν δευτέρου ἤδη μῆνα τῆς ζωῆς του, τὸ βρέφος ποῦ εἶναι γεμᾶτο υγεία προσπαθεῖ νὰ «πιάσῃ» ὅσα πράγματα εἶναι κοντὰ του καὶ ὅσα φθάνει.

Οἱ λόγοι ποῦ τὸ παιδί θέλει «νὰ παίρῃ» τὰ πάντα στὸ χέρι του καὶ νὰ τὰ βάζῃ στὸ στόμα του» εἶναι πολλοί: ἐξ ἐνστίκτου προσπαθεῖ ν' ἀποκτήσῃ τὴν αἴσθησι τῆς ἀφῆς, τοῦ θερμοῦ, τοῦ ψυχροῦ, τῆς ἀντιστάσεως, τοῦ βάρους.

Ἐπίσης, αἰσθάνεται εὐχαρίστησι νὰ κινῇ τὰ χέρια του καὶ τὰ δάκτυλά του, μὲ τὸ νὰ τ' ἀνοίγῃ, νὰ τὰ κλείνῃ, νὰ τὰ στρίβῃ ἢ νὰ τὰ πιέζῃ. Κι αὐτὸ τὸ κάνει γιὰ νὰ τὰ γυμνάσῃ καὶ νὰ μπορῇ νὰ τὰ χρησιμοποιῇ πρακτικᾶ.

Ἐνας ἄλλος λόγος ποῦ σπρώχνει τὸ παιδί στὸ πιάσιμο τῶν ἀντικειμένων εἶναι ν' ἀποκτήσῃ τὴν αἴσθησι τῶν χρωμάτων καὶ τῶν σχημάτων.

Κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες, τὸ παιδί παίζει καὶ γυμνάζεται μὲ τὰ «ἀντικείμενα» ποῦ βρίσκονται πρὸ κοντὰ του: μὲ τὰ πόδια του καὶ μὲ τὰ χέρια του: Γρήγορα ὅμως πιάνει κι ἄλλα ἀντικείμενα: παιγνίδια καὶ ροῦχα. Ἡ μητέρα πρέπει ν' ἀφήνῃ ἐλεύθερο τὸ παιδί τῆς σ' αὐτὲς τὶς ἀσχολίες του καὶ νὰ μὴν τοῦ ἀφαιρῇ τὴν χαρὰ νὰ ψάχνῃ καὶ νὰ βρίσκῃ μόνο του αὐτὸ ποῦ θέλει καὶ νὰ ὑπερνικᾷ ἔτσι, χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν ἄλλων, τὰ πρώτα ἐμπόδια καὶ τὶς πρώτες ἀντιξοότητες ποῦ συναντᾷ στὴ ζωὴ του.

ΑΤΑΞΙΑ - ΑΜΕΛΕΙΑ

Ἐκ μικρὰ τὰ παιδιά πρέπει νὰ τὰ μαθαίνουμε νὰ μαζεύουν τὰ παιγνίδια, στὴν ἀρχὴ πάντοτε μὲ τὴ βοήθεια τῆς μητέρας, ἀργότερα μόνο τους. Ἡ συνήθεια εἶναι ἕνας καλὸς βοηθός. Συχνά, τὰ μεγαλύτερα παιδιά, μὲ τὸ ζῆλο ποῦ ἔχουν γιὰ τὴν ἐργασία τους, δείχνουν ἀμέλεια στὴν τακτοποίησι τῶν προσωπικῶν τους πραγμάτων. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἡ μητέρα πρέπει νὰ βοηθῇ τὸ παιδί της, αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κλονάς.

Τὸ παιδί, κατὰ τὸ δυνατόν, πρέπει νὰ ἔχῃ στὴ διάθεσι του ἕνα δικό του ντουλάπι, ἢ ἔστω κι ἕνα ἀπλὸ συρτάρι, ὅπου νὰ βάζῃ τὰ πράγματά του. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ μαζεύῃ

καὶ νὰ τακτοποιῇ μόνη τῆς ἡ μητέρα τὰ πράγματα τῶν παιδιῶν τῆς, ἐπειδὴ «δὲν μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὴν ἀταξία».

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὰ παιδιά κακοσυνθίζονται καὶ περιμένουν κάποιον ἄλλον νὰ τοὺς τακτοποιῇ τὰ πράγματά τους, καὶ ἔτσι δὲν μαθαίνουν ποτέ στὴ ζωὴ τους νὰ προσέχουν μόνο τους νὰ βάζουν σὲ τάξι τὰ πράγματά τους.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ζητοῦμε καὶ πάρα πολὺ μεγάλη ἀκρίβεια ἀπ' τὸ παιδί, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ, καὶ ἔτσι τὸ ἀπογοητεύουμε καὶ τοῦ ἀφαιροῦμε τὴν χαρὰ τῆς ἐργασίας, ποῦ τόσο σημαντικὴ εἶναι γιὰ τὴν ἀγωγή του.

(Ἐκ τὸν Δεξιῶν Ἀγωγῆς τοῦ Παιδιοῦ, τοῦ κ. Π. Ἀμπλιανίτη)